

Formanden: Jeg sigtede til den Fortolkning, som det ærede Medlem gav af Indskrænkningssloven.

Tscherning: Naar, af de to Bestemmelser i Indskrænkningssloven. Jeg skulde meget ønske at høre, hvorledes Kongeriget alene kan forstaaes anderledes end Kongeriget alene.

Formanden: Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det hverken her er Stedet eller Tiden til at gaae ind paa en saadan Fortolkning af den paagjældende Indskrænkningsslov, da det, vi her forhandle, er Forslag til en Grundlovsforandring. Jeg har ikke villet standse det ærede Medlem, uagtet det er forekommet mig, at den hele Motivering og historiske Udvikling, som det ærede Medlem har givet, har været mere vidtløftig end nødvendigt; men jeg vil erkjende, at Medlemmerne kunne have forskjellige Meninger om, med hvilken Grad af Vidtløftighed de finde det rigtigt at motivere deres Mening. Jeg har antaget, at det ærede Medlem har villet motivere sin Afstemning i Sagen ved den historiske Betragtning, han har anstillet, men det ligger vel meget udenfor Sagen nu at gaae ind paa at føre en Discussion om, hvorledes den bestaaende Indskrænkningsslov i det Enkelte skal forstaaes.

Tscherning: Dersom den ærede Formand vil afbryde mig i min Fremstilling af Sagen, er dette mig ligesaa nyttigt som en Forsættelse; det er mig meget om at gjøre at komme til at vise, hvor lidt Frihed vi inderfor Rigsdagens Grændser have til at gjøre vore Meninger gjældende.

Formanden: Jeg har ikke villet afbryde det ærede Medlem, men kun gjøre opmærksom paa, at jeg finder, at det ærede Medlem ikke blot er mere vidtløftig end nødvendigt og ønskeligt med Hensyn til den historiske Udvikling, men at det tillige ligger for fjernt fra Sagen at komme ind paa at føre en Discussion om, hvorledes de enkelte Bestemmelser i Indskrænkningssloven retlig skulle fortolkes.

Tscherning: Naar vi her skulle stemme Ja eller Nei, ligger det meget nær for at vide,

hvad der kommer bagefter. Dersom vi her vide med Sikkerhed, at Rigsdagen, efterat vi have stemt Nei, ifølge den bestaaende Lovgivning er berettiget til at kræve, at ingen Ståt paalægges uden ved den, og at intet Laan gjøres for Kongeriget uden ved den, er deri en ikke ringe parlamentarisk Magt, som man kan gjøre gjældende. Jeg haaber bestandigt paa, at der er Medlemmer, som ville erkjende, at vi ikke skulle berøve Vælgerne den Ret, som det ærede Medlem (Berg) mener, at de ideelindste have moralsk, men som jeg mener, de have juridisk. Vi skulle ikke berøve dem Afkomst til at gjøre deres Ret gjældende, fordi vi ikke nøie overveie, hvilke Rettigheder vi have, men som man maastee ikke tilbiger nøie har lagt Mærke til.

Formanden: Jeg skal bemærke, at Indskrænkningssloven beholder naturligtvis, naar den ikke ophæves, sin Gyldighed, saaledes som den retlig kan forstaaes.

Tscherning: Denne Betragtning ledsagede dengang Indskrænkningssloven af 1855. — Vi komme nu til den Behandling, der fandt Sted i Thinget, og som naturligtvis havde en meget stor Betydning for Ministeriet. Da Sagen kom frem i Thinget, var Premierministeren syg, hvorfor den daværende Kultusminister traadte op paa hans Vegne, og han erklaerede, at, naar det hedder i Slutningen af det Forslag, som foreligger fra Udvalget: „Under Overveielsen af denne høist vigtige Sag har Rigsdagen fundet, at det maatte ansees som Selvefølge, deels at den derved tilføjede Indskrænkning af den danske Grundlovs Virksomhed kun kan gjælde saalænge, som Fællesforfatningen bliver opretholdt i anerkjendt Kraft og Virksomhed, deels at der ved det meddeelte Samtykke Intet kan ansees som vedtaget, der kommer i Strid med Grundloven, saaledes som den ved fornævnte Grundlovsbestemmelse er forandret“, saa siger Ministeren angaaende den sidste Forudsætning, at den ikke behøves, da den ligger i Sagens Natur. Om den første Forudsætning siger han: „Der er saaledes kun sigtet til en saadan Eventualitet, hvorved der paa en voldsom“ — Krig regner jeg for Vold